

Το στρατιωτάκι

*Περπατούσε, περπατούσε μες το κρύο
τον χιονιά και στις τσέπες του
βαστούσε την ελπίδα για λευτεριά*

*Στις χείρες του κρατούσε μια σπάθα
τρομερή, που κατακόκκινη την είχαν
κάνει οι δύσκολοι καιροί.*

*Στην κώμη του απλωνόταν ένας
δράκος φοβερός, ένας δράκος
κατακόκκινος ένας δράκος τρομερός,
που επάνω του βασίλευε από όταν
ήτανε μικρός.*

*Με το κάτασπρο άλογό του χάραζε
ουρανό και γη και στο άκουσμά του
έτρεμαν ολόκληροι λαοί.*

*Μονάχα ένας νεαρός που το θάρρος
του τραβούσε με νύχια και με δόντια,
στάθηκε εμπόδιο τιμώντας τα
γαλόνια.*

*Σήκωσε το σπαθί και όρμησε στον
οχτρό, που σε λίγο νεκρό θα τον
πέταγε έξω απ' τον χορό.*

Ήταν μεγάλος χορευτής με κόλπα και
φριγούρες και ο άλλος καλά δεν ήξερε
ούτε να κάνει σβούρες.

Μπλέχτηκε στα πόδια του μεγάλου
χορευτή και πικρή αμέσως έγινε ούλη
του η ζωή.

Τότε ήταν όμως που ο χορευταράς
κατάλαβε τι είχε κάνει, μα ποτέ το
ποτάμι ξοπίσω δεν γυρνάει.

Μόνος στον κόσμο τώρα θα μείνει να
βαστάει, τα λάφυρα που πήρε απ'
ούλους που 'χε φάει.

Έτσι λοιπόν εξύγωσε, άπλωσε τις
αγκάλες του και τύλιξε σφιχτά,
σφιχτά το πτώμα, μα οι τύφεις του
εσφίγγανε δέκα φορές ακόμα.